



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **V.P.**, narozený ..., státní příslušnost Moldavská republika, t. č. bytem ...,
zastoupeného: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,
proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení
o žalobě ze dne 13.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2018, č.j. OAM-190/LE-
LE05-LE27-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 5018, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 13.3.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2018, č.j. OAM-190/LE-LE05-LE27-2017, který rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce a pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 21.3.2018 č.j. 60Az 27/2018-17 mu byl ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6.*

(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních a majetkových poměrech, a dále usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2017 č.j. 75A 26/2017-31 a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13.11.2017 č.j. 17A 141/2017-19).

V žalobě k výzvě soudu doplněné dne 30.4.2018 žalobce namítal, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi jeho původu v době podání první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 6.12.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, ve kterém se jmenovaný soud zabýval požadavky kladenými na rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že pro vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu, je zapotřebí zvážit rovněž to, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti. Pouze tímto způsobem lze totiž vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící např. z nově vypuknuvšího válečného konfliktu nebo přírodní katastrofy. Předmětnou úvahu je pak samozřejmě třeba i odůvodnit a vysvětlit, na jakých materiálech a důkazních prostředcích je založena, přičemž úvaha o eventuální změně, nebo naopak absenci takové změny, logicky musí vycházet ze srovnání současné situace se situací, která panovala v době řízení o první žádosti žalobce. Nutnost skutečného srovnání situace v Moldavsku v době podání první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu se situací panující v Moldavsku v době podání druhé žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný dostatečně nerespektoval a omezil se na konstatování, že ke změnám nedošlo, což opřel pouze o relativně aktuální zprávy týkající se situace v Moldavsku, aniž by se vypořádal se situací v Moldavsku a v Podněstří v době řízení o první žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. To vše v kontrastu s tím, že právě situace v Podněstří byla jedinou novou skutečností, kterou žalobce argumentoval. Jelikož tedy žalovaný sice uvedl, že v žalobcově zemi původu, v Moldavsku, nedošlo k žádné relevantní změně, avšak toto své tvrzení nepodložil podklady o situaci v Moldavsku v době řízení o první žalobcově žádosti, čímž znemožnil přezkoumání svého úvahy o údajné absenci změny v situaci v Moldavsku, zatížil předmětné rozhodnutí vadou nezákonnosti, kterou nemůže obstát. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalobce společně s žalobou také *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě*. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 28.5.2018 č.j. 60Az 27/2018-40.

Napadeným rozhodnutím ze dne 9.3.2018, č.j. OAM-190/LE-LE05-LE27-2017, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 28.12.2017 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl své osobní údaje a za důvod své žádosti označil nesouhlas s tím, jak jsou rozložena lidská práva. Pokračoval, že má starou matku a otce, kterým pomáhá díky tomu, že je v českém státě a dle jeho vlastních slov nemá doma nic, ani domov, ani kam se vrátit.

Dne 12.1.2018 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a mimo jiné sdělil, že je ženatý a má jedno nezletilé dítě, které žije v Moldavsku. Ve vlasti žil

ve městě D. a do České republiky (dále jen **ČR**) přicestoval v roce 2011 autobusem přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko. Žalobce dále konstatoval, že je zdravotně zcela v pořádku a za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že se nemá v Moldavsku kam vrátit, nemá tam žádné bydliště a matka má jen malý byt. Pokračoval, že otec s matkou taky nebydlí, protože se na stará kolena rozešli. Dle svých slov se snaží rodičům pomáhat, jak může, posílá jim peníze, když může. Dále uvedl, že je z Podněstří, dle jeho slov se jedná o jiný stát, který ale není uznáný. Měl moldavský pas a vypověděl, že pokud se tam vrátí, tak mu řeknou, že k nim nepatří a má jít do Podněstří, ale tam nesežene práci, a proto se nechce vrátit a tahat od rodičů peníze.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl s žalobcem proveden, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-38/LE-BE02-2015 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhá v pořadí. Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, správní orgán konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska opětovně vrátit, jako v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. že se nemá v Moldavsku kam vrátit, nemá tam domov a matka má jen malý byt, má snahu vydělávat v ČR peníze, aby mohl podporovat svou rodinu v Moldavsku, a dále se obává, že by v Moldavsku nenašel práci.

Ke skutečnosti, že žalobce uvedl, že pochází z Podněstří, což má být jiný stát, než Moldavsko, a že by byl z tohoto důvodu nucen se usadit v Podněstří, kde nesežene zaměstnání, správní orgán konstatoval, že tato skutečnost, pokud by byla pravdivá, musela být žalobci známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když problém Podněstří trvá v Moldavsku již od rozpadu Sovětského svazu v r. 1991.

Správní orgán tedy v průběhu správního řízení došel k závěru, že v zemi původu žalobce nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí jeho žádost, tedy od roku 2015 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a jenž by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně sám žalobce ani ve své opakované žádosti nic takového netvrdil. Žalobce tedy neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, který by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.5.2018 nesouhlasil s obsahem žalobní argumentace, popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a odkázal na spisový materiál. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť případ posuzoval ve všech souvislostech,

zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady, objektivní informace pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Kromě aktuální žádosti o mezinárodní ochranu vycházel správní orgán z materiálů k jeho předchozímu správnímu řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, vedenému pod č.j. OAM-38/LE-BE02-2015, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Žalovaný dále dodal, že informační zdroje sloužící jako podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně jsou zcela dostačující, objektivní, aktuální a respektovány soudními orgány. Také vyjádřil názor, že žadatele o mezinárodní ochranu při podání opakované žádosti i nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primárním zdrojem informací je samotný žadatel, z obsahu jehož žádosti se pak v následujících fázích vychází, jeho žádost je tak posuzována z hlediska skutečností, které označí za důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu.

Ve vztahu k bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce taktéž dochází ze strany správního orgánu k posouzení, zda v daném případě nedošlo k podstatným změnám okolností, jestliže pak sám žalobce ve své opakované žádosti nové skutečnosti týkající se bezpečnostní situace sám neuvede, nelze pak po správním orgánu v tomto řízení požadovat opětovné meritorní hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu. Co se týče žalobcem nově tvrzeného důvodu žádosti, že pochází z Podněstří, což má být zcela jiný stát než Moldavsko a práci tam nesežene, správní orgán k tomuto uvedl, že tato skutečnost musela být žalobci zřejmá už v řízení předchozím o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, proto ji měl správnímu orgánu zmínit v průběhu jeho předchozího správního řízení. Problém Podněstří totiž trvá už od r. 1991 a nejedná se tedy o novou skutečnost, která nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

Důvody uvedené v opakované, tedy druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou téměř identické důvodům žádosti předchozí, což dokládá žádost sama ve správním spise obsažená. Je to právě žadatel, který nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Předmětem dokazování v řízení o udělení azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních. V této souvislosti správní orgán poukázal na judikaturu NSS, rozsudek ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86. Žalobce uvedl naprosto stejné motivy odchodu z vlasti, skutečnosti již jednou v žádosti uvedené a meritorně posouzené. Závěrem žalovaný v podrobnostech odkázal na spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.5.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.3.2018 žalobci předáno dne 12.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen

správní orgán). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Žaloba byla postavena na okruhu žalobních námitek, týkající se toho, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, který se k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle něž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Okruh důvodů žádosti, spočívající v tom, že žalobce má starou

matku a otce, kterým pomáhá díky tomu, že je v českém státě, a že doma nemá nic, ani domov, kam se vrátit, nebyly novou skutečností. Žalobce již téměř totožným způsobem odůvodňoval svoji předchozí azylovou žádost a žalovaný správní orgán jeho tvrzení posoudil ve správním řízení o této první žádosti. Nebyla tedy splněna ani první podmínka přípustnosti opakované žádosti – novost tvrzení.

Ke tvrzenému důvodu, že pochází z Podněstří, soud uvádí, že se sice jednalo o skutečnost novou, avšak tato skutečnost mu musela být známa již v době podání předchozí žádosti, na což žalovaný správně upozornil. Soud se zcela ztotožňuje s názorem správního orgánu, který v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že problém v Podněstří trvá v Moldavsku již od rozpadu Sovětského svazu v r. 1991, jak vyplývá ze zdrojů, které sloužily jako podklady pro dané správní řízení. Žalobce měl možnost a povinnost tuto skutečnost uvést již ve své první azylové žádosti. V daném případě se tedy nejedná o nové skutečnosti či zjištění, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení a současně se nejedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Lze tedy shrnout, že žalobce fakt, že pochází z Podněstří, zmínil již v předchozím řízení, ale nehovořil o žádných potížích, které by v této souvislosti na území Moldavska mohl mít. Je třeba dále uvést, že ani v současném řízení nepoukázal v této souvislosti na žádné problémy, vyjma ekonomických potíží (tj. hledání zaměstnání).

V neposlední řadě soud uvádí, že žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval i situací v Moldavsku, když uvedl, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od roku 2015 nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl na základě materiálů týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Jmenovitě žalovaný vycházel: ze zprávy Freedom House Svoboda ve světě-Moldavsko ze dne 27.1.2016, ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Moldavsku ze dne 3.3.2017, z výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, z informace Odboru azylové a migrační politiky Moldavsko- Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31.7.2017, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 107328/2017-LPTP ze dne 8.9.2017 a ze zprávy organizace Amnesty International „Trest smrti“ z dubna 2016. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

Soud tedy neshledal, že by žalovaný kladl žalobci jakékoli překážky v uplatnění důvodů žádosti, o všech svých procesních právech byl žalobce řádně poučen. Taktéž stav věci byl žalovaným zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k předchozí podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit v samotné žádosti vše, co považuje za podstatné při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádost byla shledána

nepřípustnou, žalovaný správně a v souladu se zákonem o azylu (§ 10a odst. 2) neposuzoval žádost meritorně, tudíž ani nehodnotil existenci případného pronásledování žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu. Z výše uvedeného je zjevné, že byl dán zákonný důvod pro shledání opakované žádosti nepřipustnou a pro zastavení řízení na základě ustanovení zákona o azylu, která byla uvedena ve výroku napadeného rozhodnutí a současně soud v detailech odkazuje na napadené rozhodnutí, příp. vyjádření k žalobě.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 30.4.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.